

ע"פ 6627/12/14 - דוד הקרי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 6627-12-14 הקרי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 0-2290-30301-2009

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופטת אסתר נחליאלי-חיאט
המערער: דוד הקרי
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

פסק דין

1. בתאריך 4.3.2014 הודה המערער בעובדות כתב האישום המתוקן בעקבות הסדר שנעשה בינו לבין התביעה. ההסדר נעשה לאחר שהחלה כבר שמיעת הראיות בתיק זה. מכח ההסדר תוקן כתב האישום, נמחקו ממנו עובדות מסוימות, עובדות אחרות נותרו בעינן, גם הוראות החיקוק עברו התאמה לעובדות כך שנמחקה הוראת חיקוק מסוימת. בעובדות, בכתב האישום המתוקן, הודה המערער.

2. התביעה דיווחה לבית המשפט כי ההגנה עומדת על שליחתו של המערער לקבלת תסקיר של שירות המבחן. באותה נשימה הודיעה התביעה כי: "**לא תסכים שלא להרשיע את המערער**". בעקבות דברי התובע נשמעו גם דברי הסנגור. הסנגור הודה בשם המערער שבפנינו ובשם מי שהיתה נאשמת מס' 2 בתיק. הנאשמים עצמם היו נוכחים. ההודאה נעשתה כדת וכדין ובית משפט קמא עשה את שנדרש ממנו והרשיע את המערער על סמך הודאתם. לאחר מכן נשלח המערער לקבלת תסקיר של שירות המבחן. התסקיר לא המליץ על סיום ההליך באי הרשעה ובית משפט קמא סבר כי אין מקום להיעתר לבקשה לסיום ההליך בדרך זו. בית משפט קמא ציין שלא זו בלבד שאין המלצה של שירות המבחן, אלא שלמערער שתי הרשעות בעבירות קודמות. על המערער הוטל עונש שניתן לכנותו רק כעונש סמלי, חודשיים מאסר על תנאי והתנאי שלא יעבור את העבירה בה הורשע תוך שנה.

3. על רקע האמור לעיל התקשינו, וזאת בלשון המעטה, להבין את הודעת הערעור שבפנינו. הודעת הערעור מתעלמת מהעדות של המערער ומכך שההרשעה מבוססת על הודיה זו. הסנגור בהודעתו הכתובה וגם בטיעונים בפנינו מתייחס לעדים שנשמעו בבית משפט קמא ומצפה כי ערכאת הערעור תפסוק ממצאים עובדתיים על בסיס העדויות שנשמעו. עוד מעלה הסנגור טענה שבאופייה היא טענה

מקדמית, דהיינו כתב האישום אינו מגלה אשמה ולחילופין, כי עומדת למערער גם טענה של הגנה מן הצדק. כל אלה טענות שלא נבחנו כמובן בבית משפט קמא כיוון שהמערער הודה והגיע להסדר טיעון.

4. אם אמרנו כי מדובר בערעור סרק אמרנו מעט מידי ולא נתנו ביטוי למלוא התמונה, קרי: היעדר כל בסיס משפטי או עובדתי להגשתו. ערכאת הערעור נדרשת לבחון את שיקול דעתו של בית משפט קמא ולראות האם נפלה שגגה מעם בית משפט זה. לענייננו: בית משפט קמא לא נדרש לבחון עובדות, אלא לפעול על סמך ההודיה וכך עשה. מכאן שתפקידה של ערכאת הערעור מצטמצם לשאלה, האם שגה בית משפט קמא כאשר סבר שאין מקום לסיים את ההליך באי הרשעה, זאת בהבדל מבחינת העובדות על סמך הראיות שנשמעו בבית משפט קמא, בטרם ההודיה.

5. לא הבנו את טיעונו של ב"כ המערער, באשר לכך שכתב האישום אינו מגלה אשמה. המערער הודה בכך שבתאריך 22.1.09 הורו לו שוטרים לפתוח את הדלת, הוא סירב, ברח מהמקום ובכך הכשיל את השוטרים שמילאו תפקידם על-פי דין. זו הודאתו של המערער. הודאה זו מקיימת את כל רכיבי העבירה שמדובר בה. אם סבר המערער כי כתב האישום אינו מגלה אשמה, המעט שהיה עליו לעשות הוא להעלות טענה זו בזמן אמת.

6. לפיכך, השאלה היחידה שבדעתנו להתייחס אליה היא שאלת סיום ההליך באי הרשעה. גם לענין זה הערעור הוא ערעור סרק. בגדר מושכלת יסוד, עבירה שבוצעה - הרשעה בצידה. סיום ההליך באי הרשעה הוא חריג.

לענייננו, למערער הרשעות קודמות בעבירות שחומרתן אינה מבוטלת, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, תקיפה, העלבת עובד ציבור. ההרשעה האחרונה היא משנת 2010 כך שלא ניתן אפילו לדבר על פסק זמן של ממש בין ביצוע לבין ביצוע העבירות נשוא התיק הנוכחי. שירות המבחן לא המליץ על אי הרשעה. אין כל נזק קונקרטי שייגרם למערער כתוצאה מהרשעה. הסיבה היחידה שב"כ המערער מעלה הינה כי המערער לא משלים עם פסק הדין ומאומה לא מעבר לכך. למותר לציין, זו אינה סיבה לסיום ההליך באי הרשעה.

אנו דוחים את הערעור כולו.

ניתן והודע היום ה' ניסן תשע"ה, 25/03/2015 במעמד הנוכחים.

אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת

ג'ורג' קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד